

Arrest

nr. 236 015 van 26 mei 2020
in de zaak RvV x / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020, waarbij de terechtzitting van 24 maart 2020 wordt geannuleerd.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 oktober 2015 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 4 november 2015 werden de verzoekende partijen gehoord.

Op 18 augustus 2017 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing tekenden de verzoekende partijen hoger beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 201 211 van 16 maart 2018 bevestigde de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal en werd aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 februari 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 27 maart 2018 werd een aanvraag tot het verkrijgen van internationale bescherming ingediend voor de 3 minderjarige kinderen.

Op 27 juli 2018 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de kinderen van de verzoekende partijen.

Tegen deze beslissingen tekenden de verzoekende partijen hoger beroep aan bij de Raad. Bij arrest nr. 215 118 van 14 januari 2019 bevestigde de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal en werd aan de kinderen van de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De verzoekende partijen dienden op 26 februari 2019 een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van internationale bescherming (ofwel: eerste volgend verzoek om internationale bescherming).

Op 28 mei 2019 werden de verzoekende partijen gehoord.

Bij beslissing van de Commissaris-generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 juni 2019 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing tekenden de verzoekende partijen hoger beroep aan bij de Raad. Bij arrest nr. 227 247 van 9 oktober 2019 verwierp de Raad dit beroep.

Op 27 november 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) ten aanzien van beide de verzoekende partijen.

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Voor de eerste verzoekende partij:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : M.

voornaam : Y.

geboortedatum : 01.01.1983

geboorteplaats : Mazare Sharif

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 09/10/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13/10/2015; 27/03/2018 (in hoofde van de kinderen); 26/02/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

Voor de tweede verzoekende partij:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : M.

voornaam : R.

+ 3 kinderen: M., Z. (10062841494); M., Z. (12060444450); M., A. S. (13102339365)

geboortedatum : 01.01.1992

geboorteplaats : Mazare Sharif

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 09/10/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13/10/2015; 26/02/2019; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, en van de artikelen 49/2, § 4, 55/4, § 2, 57/7ter, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) , van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, van artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 punt 7 van richtlijn 2008/115/EG.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

“

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (.RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorvoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In casu houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GER VEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R. IV. 1982 — 1983, 963.).*

Ten eerste diende de verwerende partij bij de bestreden beslissing voor het grootste deel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie van verzoeker in België, maar ook in het land van oorsprong. Er werd geen rekening gehouden met de gezinstoestand, de veiligheidssituatie in het land van herkomst, de economische en sociale omstandigheden van verzoekers. Er is volgens verzoekers geen rekening gehouden met de mate waarin verzoekers verankerd zijn in de Belgische samenleving.

De bestreden beslissing zijn dan ook geenszins afdoende gemotiveerd. Er wordt enkel een standaardformulering gehanteerd waarbij het volgende wordt vermeld:

"Op 14/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, § 3 eerste lid 5° en op 09/10/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissingen verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 (...) betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. " (bestreden beslissingen, stuk nr. I)

Verzoekers zijn ook niet gehoord door de verwerende partij. Nochtans bepaalt artikel 41 van het Handvest het volgende:

Artikel 41

Recht op behoorlijk bestuur

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
  - a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
  - b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;*

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

De bestreden beslissingen bevatten geen verwijzingen naar verzoekers kinderen, laat staan dat er motieven zouden zijn opgenomen in het kader van het belang van het kind.

Het gezin bestaat uit vader, moeder en drie kinderen in de leeftijd van 8, 6, en 4 jaar. Uit het persoonlijk onderhoud bij het CGVS is gebleken dat de kinderen van verzoekers geen of onvoldoende herinnering hebben aan een ander land dan België. Ze spreken amper Dari (en dit enkel met hun ouders) en kunnen deze taal niet lezen of schrijven. Verzoekers werden overigens tijdens het gehoor in het Nederlands gehoord, zonder enige tussenkomst van de aanwezige tolk. Enkel hun moeder werd bijgestaan door een tolk Dari.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Ten tweede, zijn de bestreden beslissingen in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

De verwerende partij diende rekening te houden met de veiligheidssituatie in Afghanistan en hun verklaringen bij het CGVS. Dit blijkt nergens uit de bestreden beslissingen.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De beslissingen die de verwerende partij nam is in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoekers hebben er degelijk belang bij het aanvechten van de bestreden beslissingen gezien zij een duurzame lokale verankering hebben opgebouwd, hun aanknopingspunten in België liggen, en dat zij in Afghanistan in precare omstandigheden zullen terechtkomen. Verzoekers zijn dan ook van mening dat de motivering niet afdoende is. Minstens diende de verwerende partij elementen van het asiëldossier van verzoekers bestuderen en daarmee rekening gehouden.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers een mogelijkheid kunnen bieden te toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissingen in het bijzonder art. 3 EVRM.

Voorts verwijzen verzoekers naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

“The message is clear: deportations will increase, irrespective of the dangers to which people are exposed upon return. To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan “safe,” relying on the idea of an “Internal Flight Alternative” (IFA). In other words, the authorities recognise that the person’s province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider Kabul to be a safe place. However, UNAMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country. The concept of IFA is both legally questionable and — in the case of Afghanistan — factually unsound. The UN Refugee Agency, UNHCR, as expressed serious reservations about the concept of IFA, which has no basis in the Convention Relating to the Status of Refugees. Furthermore, UN and other expert reports make clear that civilian casualties and serious security incidents are occurring across Afghanistan, from North to South and East to West. The security situation is volatile and the multiple armed groups operating in the country are seeking to hold, capture or recapture territory. There is no credible possibility of durable IF A option. European countries’ determination to return people to Afghanistan regardless of widespread insecurity, is clear in their efforts to deport vulnerable young people. This includes unaccompanied children, as well as young adults who originally reached Europe as unaccompanied children. Children face the same dangers as everyone in Afghanistan, but also face additional risks, of which the European authorities are aware. The EU funded, IOM-run “European Reintegration Network Programme for Afghanistan” has acknowledged the particular vulnerability of unaccompanied children returned from Europe, noting the complete absence of national legislation governing their care, or of local or international NGOs that could provide them with support.

Het rapport 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017 bevestigt verder verzoekers vrees:

“A further concern is that those returned after spending years in Europe, in particular formative teenage years would stand out. Though those returned may still speak Dari or Pashtu, their accents and comportment are different, and they do not have the local knowledge and experience necessary to assess and deal with risks. If they do not have family or friends in Kabul, they will not have the necessary guidance and advice on where to go and how to behave. This is as true in Kabul as in the provinces, since most of those displaced to Kabul have reproduced their village and social structures when resettling in Kabul [...]”

Dat verzoekers bij terugkeer mogelijk problemen zullen ondervinden blijkt uit het volgende:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

I. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan "

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality'. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan arc

particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable. "

Voorts verwijzen verzoekers naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 juli 2019 nr. 224 107 waarbij de Raad aan de verzoekers, verwijzend naar de terugkeer naar Kabul, in die zaak hen het subsidiaire beschermingsstatus toekende.

In het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018 wordt gesteld dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. De Verenigde Naties duidt de provincie Kabul als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio-economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonzekeerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

Blijkens EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation van mei 2018 is de veiligheidssituatie in Kabul verergerd:

"Insurgent groups in Kabul (City/Province) Both the Taliban and IS carry out high-profile attacks in Kabul city (62), and the Haqqani network is also said to commit attacks in Kabul city (63). In total in 2017, ISKP claimed responsibility for 14 suicide and complex attacks in Kabul city (64). Analyst Thomas Ruttig stated that 'it is increasingly difficult to assess the claims and to attribute responsibility'. He added that 'there are indications that the diverse pro-IS groups are claiming attacks that have not been carried out by them '(65). Specifically for Kabul, both Ruttig and UN AM A suggested that some attacks may be executed by 'terror cells ' or 'terrorists for hire' inside the city, on behalf of several insurgent groups (66). US officials are reported to fear overlap and convergence in enabling networks of both the Haqqani Network and the ISKP in Kabul (67).

According to independent analyst Ruttig, there has been a 'peak of attacks' in January 2018, although the modus operandi of the Taliban have not changed (68).

According to a BBC study of January 2018, based on research conducted between 23 August and 21 November 2017, the Taliban have a 'medium active and physical presence' in Surobi, defined as being attacked at least three times a month, and 'low' activity/presence (district attacked at least once in three months) in the districts of Paghman, Farza, Qarabagh, Musayi, Khak-e Jabbar and Surobi (69).

In the period 1 January 2017 - 31 January 2018, ISKP-related incidents (acts of violence against civilians and skirmishes) were reported in sources consulted by ACLED in Kabul Province (70)."

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 25.02.2019:

"For information on the security situation in Kabul during the period from January 2010 to November 2018, see the following report:

- ACCORD: Afghanistan: Entwicklung der wirtschaftlichen Situation, der Versorgungs- und Sicherheitslage in Herat, Mazar-e Sharif (Provinz Balkh) und Kabul 2010-2018, 7 December 2018

For information from 2012 through to 2015, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ccoi.net/cn/document//422774.html>

"Security in Kabul has sharply deteriorated throughout 2016. ' (BBC News. 22 December 2016)

"Dec var i perioden fra januar til ultimo august 2016 en reduksjon i antallet høyprofilerte, komplekse selvmordsangrep i Kabul by sammenlignet med tidligere år. Mens det i de siste årene i gjennomsnitt har vært to til tre komplekse angrep i måneden, ble det i de første årene månedens av 2016 gjennomført etc til to angrep per måned. Ved månedsskiftet august/september 2016 var det gjennomført 14 komplekse angrep (fire av disse i august), hvilket representerer en nedgang

sammenlignet med samme periode i 2015, da der ble gjennomført 22 komplekse selvmordsangrep i byen. I samme periode i 2014 var taller IS (internasjonal kilde, e-post 2016). [...]

Taliban antas å ha stått bak de fleste komplekse angrepene i Kabul by i 2016. Unntakene dreier seg blant annet om de tre tilfellene hvor Daesh har påtatt seg ansvar for angrepene. I der ene selvmordsangrepet som ble utført av Daesh den 23. juli 2016 (se blant annet Landinfo 2016), var der en person som ble rammet. Der andre av Daesh 'angrep, var mot en shia-moske i forbindelse med ashura-feiringen i oktober 2016 og der tredje angrepet var et selvmordsangrep mot en shia-moske. Angrepene skiller seg fra Talibanens fremgangsmåte ved at de rettes mot klart sivile mål og ikke mot myndigheter, afghanske sikkerhetsstyrker eller vestlige interesser, og også fordi det var målrettede angrep direkte mot den afghanske shiabefolkningen. " (Landinfo, 25 November 2016, p. 10-11)

"UNAMA continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city. [...] 88 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city. " (UNAMA. IS February 2018. p. 4)

"In Kabul province, UNAMA documented 1,831 civilian casualties (479 deaths and 1,352 injured) between January and December 2017, a 4 per cent increase compared to the year 2016. The leading cause for civilian casualties in the province were suicide and complex attacks, followed by improvised explosive devices (IEDs) and targeted/deliberate killings. " (UNAMA, 15 February 2018. p. 67)

"Suicide and complex attacks continued to disproportionately affect civilians in Kabul city, which recorded 1,612 civilian casualties (440 deaths and 1,172 injured) -17per cent more than in 2016, and 70 per cent of all civilian casualties from these tactics in 2017. " (UNAMA. 15 February 2018. p. 29).

2.1. Timeline of incidents in Kabul since January 2017

For a timeline from January 2011 to December 2012 see the following archived version of this featured topic: http://www.ecoi.net/local_link/249674/360146_en.html

For a timeline from January 2013 to December 2013 see the following archived version of this featured topic: http://www.ecoi.net/local_link/270108/385159_en.html

For a timeline from January 2014 to [December 2014 see the following archived version of this featured topic: http://www.ecoi.net/local_link/304849/428111_en.html

For a timeline from January 2015 to December 2015, see the following archived version of this featured topic: [https://www.ecoi.net/local link/335466/464119 en.html](https://www.ecoi.net/local_link/335466/464119_en.html)

For a timeline from January 2016 to December 2016, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/en/documcnr/1422960.html>

For a timeline from January 2017 to December 2017, see the following archived version of this featured topic: <https://www.ecoi.net/en/documcnr/2002268.html>

JANUARY 2019

"At least four people were killed and more than 90 were wounded when a car bomb exploded near a foreign compound in the east of Afghanistan's capital, Kabul, on January 14, officials said. There was no immediate claim of responsibility for the attack, but Interior Ministry spokesman Najib Danish said the blast had targeted Green Village, where some foreign NGOs and workers used to be based. Twenty-three children are among the injured, the ministry's deputy spokesman, Nasrae Rahimi, said. " (RFF./RL, 14 January 2019)

"The Taliban has claimed responsibility for a bombing in Kabul that killed at least four people. The explosion near a fortified foreign compound late on January 14 also wounded 113 people, according to the Health Ministry. " (RFE/RL, 15 January 2019)

DECEMBER 2018

"Afghan officials say at least 43 people were killed after militants stormed government offices in the eastern part of the capital Kabul, triggering an hours-long battle. Health Ministry spokesman Waheed Majroh said another 25 people were wounded in the December 24 raid on a compound housing the Ministry of Public Works and other offices. Militants stormed the compound after a suicide bomber detonated his explosives at the entrance, sending government workers running for their lives. [...] There was no immediate claim of responsibility for the attack, although similar incidents in the past have been blamed on the Taliban or Islamic State (IS) militants. " (RTE/RL. 25 December 2018)

"An Afghan police officer and a security guard have been killed in Kabul during a 24-hour standoff between police and the stepson of Afghanistan's former defense minister, Abdul Rahim Wardak. Six police officers and a journalist were also wounded in the gun battle that began on December 3. " (RFE/RL, 4 December 2018)

NOVEMBER 2018

"At least ten people killed as a result of a Taliban attack on Camp Anjuman (Kabul) November 28; remain vigilant. [...] According to security officials, at least ten people were killed and 19 more wounded in an attack launched by Taliban fighters on a private security company's installations at Camp Anjuman (PD [police district] 9, Kabul) on the evening of Wednesday, November 28 (local time). Reports indicate that militants detonated a suicide vehicle-borne improvised explosive device (SVBIED) before engaging security forces with small arms fire. Further attacks on high-value targets are possible in Kabul in the near term. The Taliban have issued a statement claiming responsibility for the attack. " (Garda World, 29 November 2018)[xxvi]

"Afghan authorities are working to identify those responsible for a suicide bombing that killed at least 55 people and wounded scores more who were attending a religious gathering in Kabul. The victims included religious scholars from all over Afghanistan, invited by the Ulema Council to celebrate the birth anniversary of Prophet Muhammad on November 20. /RFF/RL. 21 November 2018)

"At least six people have been killed in a suicide bombing in Kabul targeting a protest by Afghanistan's mainly Shi'ite Hazara minority, officials say. Security officials told R FE/RL that a suicide bomber detonated his explosives on November 12 close to where hundreds of Hazaras were protesting the government's failure to protect their community from Taliban attacks. " (RFF/RL, 12 November 2018)

"A US mayor has been killed in an apparent insider attack while serving with the military in Afghanistan. Brent Taylor, 39, died in Kabul on Saturday [3 November 2018] while serving in the US Army National Guard helping to train members of the Afghan security forces. The mayor of North Ogden, Utah, leaves behind a wife and seven young children. Another service member was wounded during the shooting, the second insider attack against US forces in Afghanistan in the past two weeks. The attacker appeared to have been a member of the Afghan National Defence and Security Forces, according to the Utah National Guard. He was shot by other Afghan forces after opening fire. " (BBC, 5 November 2018)

OCTOBER 2018

"[On 31 October 2018] a suicide bomber struck outside Afghanistan's largest prison on the eastern edge of Kabul, killing at least seven people, including prison workers and security personnel, officials said. Interior Ministry spokesman Najib Danish said that the attacker targeted a bus carrying prison workers early on October 31. The sprawling Pul-e Charkhi prison houses hundreds of inmates, including scores of Taliban militants. According to Abadullah Karimi, a prison official, the attack occurred near the prison gate where a number of visitors were waiting to pass a rigorous security check before entering. Another five were wounded in the blast, the officials said. ' (RFI:/RL. 31 October 2018) '

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

Er kan in de betreden beslissingen geen enkele afdoende motivering worden rekening houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van verzoekers.

De situatie in Afghanistan is, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal artikel 3 EVRM schenden.

Artikel 3 EVRM bepaalt immers 'niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.' Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218)

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient te worden onderzocht in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. Verzoekers wijzen hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM:

"338 (... un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement des ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoirs d'appréciation "(EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland)

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. (EHRM, 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, §293 en 388)

Hieruit volgt dat de Belgische staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM, 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §75-76; EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107)

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze uiteenzetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen de artikelen 6 en 13 van het EVRM, de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de vreemdelingenwet, de artikelen 49/2, § 4, 55/4, § 2, 57/7ter, 62, en 74/14 van de vreemdelingenwet, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève, en artikel 3 punt 7 van richtlijn 2008/115/EG zouden schenden. Deze onderdelen van het enig middel zijn dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partijen stellen in hun enig middel dat de verwerende partij had moeten rekening houden met de gezins- en familiale situatie van de verzoekende partijen in België, maar ook in het land van oorsprong. Er werd volgens de verzoekende partijen geen rekening gehouden met de gezinstoestand, de veiligheidssituatie in het land van herkomst, en hun economische en sociale omstandigheden. De verzoekende partijen stellen verder dat zij niet werden gehoord door de verwerende partij. De bestreden beslissingen bevatten volgens hen ook geen verwijzingen naar de kinderen, laat staan dat er motieven zouden zijn opgenomen in het kader van het belang van de kinderen.

De verzoekende partijen vervolgen dat uit het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal is gebleken dat de kinderen geen of onvoldoende herinnering hebben aan een ander land dan België. Ze spreken volgens hen amper Dari (en dit enkel met hun ouders) en kunnen deze taal niet lezen of schrijven. De verzoekende partijen stellen dat zij bovendien tijdens het gehoor enkel in het Nederlands werden gehoord, zonder enige tussenkomst van de aanwezige tolk. Enkel hun moeder werd volgens hen bijgestaan door een tolk Dari.

De verzoekende partijen stellen verder dat de verwerende partij moest rekening houden met de veiligheidssituatie in Afghanistan en hun verklaringen bij het commissariaat-generaal. Dit blijkt volgens hen nergens uit de bestreden beslissingen. De verzoekende partijen stellen dat zij in Afghanistan in een

precaire situatie zullen terechtkomen en verwijzen naar verschillende rapporten. Er kan volgens de verzoekende partijen in de betreden beslissingen geen enkele afdoende motivering gevonden worden over artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van afkomst van de verzoekende partijen. Volgens hen is de situatie in Afghanistan verslechterd, wat zou blijken uit de geciteerde objectieve informatie. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij zich moet baseren op actuele informatie bij het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is volgens hen niet gebeurd.

Waar de verzoekende partijen de schending van hun gezinsleven aanvoeren, stelt de Raad vast dat het hele gezin een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. De bestreden beslissingen hebben dus niet als gevolg dat de gezinsleden van elkaar zouden gescheiden worden. Zij kunnen hun gezinsleven in het land van herkomst gezamenlijk verderzetten. In zoverre de verzoekende partijen doelen op een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM maken zij een dergelijke schending niet aannemelijk aangezien de eenheid van het gezin bewaard blijft. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Voor zover de verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met en niets vermelden over het hoger belang van de minderjarige kinderen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen kennis hebben van het feit dat de verwerende partij daarover in andere beslissingen genomen ten aanzien van de verzoekende partijen wel degelijk daaromtrent heeft gemotiveerd. Hetzelfde geldt bovendien voor de veiligheidstoestand in Afghanistan. In het administratief dossier bevinden zich namelijk de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 juni 2019 en het arrest nr. 227 247 van 9 oktober 2019, waarin over deze elementen wel degelijk wordt gemotiveerd.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besliste ten aanzien van Y. M onder meer als volgt:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS merkte onder meer op dat uw mogelijke associatie met de buitenlandse mogendheden uiterst beperkt bleek en dat uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend, niet geloofwaardig waren. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.”, *“Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Het louter herhalen van uw eerder bedrieglijk bevonden relaas kan de geloofwaardigheid uiteraard niet herstellen. Wat betreft de transportdocumenten die u heden aanbrengt, moet worden vastgesteld dat deze de eerdere appreciatie van het CGVS ook niet kunnen ombuigen. Ten eerste kan aan dergelijke documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien trok het CGVS het gegeven dat u eigenaar was van trucks en hiermee goederen vervoerde niet in twijfel. Het loutere feit dat u eventueel soms vrachtovervoer deed naar Amerikaanse basissen is op zich geen reden om u internationale bescherming toe te kennen. U dient immers in concreto uw vrees aan te tonen. Nergens haalde u geloofwaardige elementen aan waaruit kon worden afgeleid dat u door de Taliban zou zijn geveiseerd. De door u neergelegde transportdocumenten werpen geen ander licht op de zaak. Immers bewijzen deze stukken, die geeneens uw naam vermelden, niet dat de Taliban u zouden hebben willen vermoorden omwille van uw zogezegde betrokkenheid bij dergelijke transporten.”*, en *“Met betrekking tot de informatie die u neerlegt over de veiligheidssituatie in de provincie Balkh en*

Mazar-i-Sharif in het bijzonder dient te worden opgemerkt dat deze geen afbreuk doen aan de analyse van het CGVS die u hieronder kan lezen.”

Ten aanzien van de verzoekende partij R. M. en de drie kinderen motiveerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onder meer als volgt:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”, *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet en naar de documenten die uw man heeft neergelegd ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. In de beslissing van uw man werd gemotiveerd waarom deze documenten de eerdere appreciatie van het CGVS niet kunnen ombuigen.”*, *“Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u ongelovige zou zijn geworden, kan dit evenmin als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet worden aangenomen. Dit is slechts een vermoeden dat u op geen enkele manier in concreto aantoonbaar. Het loutere feit dat u enige tijd in Europa heeft verbleven is niet van die aard om een risico te vormen bij terugkeer. Met betrekking tot de vrees die u inroept ten aanzien van uw kinderen, met name het gegeven dat ze hier in België geïntegreerd zijn en dat ze hierdoor problemen zullen kennen bij een terugkeer naar Afghanistan, alsook uw vrees dat ze de kans lopen ontvoerd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze elementen reeds werden beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat in hun naam werd ingediend. Het CGVS ging hierbij over tot het nemen van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en werd hierin gevolgd door de RvV. Het CGVS verwijst hiervoor naar het arrest 215 118 van 14 januari 2019 dat u in het administratief dossier kan terugvinden. U brengt geen nieuwe elementen aan die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden. Bijgevolg volstaat deze verklaring dan ook niet om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.”*, en *“De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-i-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”*

De verzoekende partijen halen in hun huidig verzoekschrift geen andere elementen aan dan diegene die het commissariaat-generaal in bovenstaande beslissingen reeds heeft besproken.

De Raad stelde in hoger beroep tegen voormelde beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in arrest nr. 227 247 van 9 oktober 2019 bovendien vast dat de verwerende partij op 6 september 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende stukken heeft overgemaakt: het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, het rapport *“EASO country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 88-94, het

rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation - Update” van mei 2018, p. 1-24 en 47-51, het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van juni 2019, p. 1-66 en 96-101 en het rapport “EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019. Hieruit blijkt dat de Raad in zijn arrest nr. 227 247 van 9 oktober 2019 rekening heeft gehouden met rapporten waarvan het recentste dateert van juni 2019. De verzoekende partijen maken in casu niet aannemelijk dat de rapporten die zij in hun verzoekschrift aanhalen de beoordeling van de Raad in arrest nr. 227 247, onder meer gebaseerd op zeer recente rapporten, kan weerleggen.

De Raad wijst er in zijn arrest nr. 227 247 op dat het verzoek om internationale bescherming door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen initieel werd afgewezen wegens de ongeloofwaardigheid van het relaas, en dat ook het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen door de Raad om die reden werd afgewezen. De Raad verwijst in dit arrest eveneens naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van de eerste aanvraag om internationale bescherming van de verzoekende partijen, en stelt onder meer als volgt over de minderjarige kinderen: “Jouw moeder wierp in jouw hoofde ook op dat je verwesterd bent (CGVS 1812233, p. 9). Gevraagd wat ze daarmee bedoelt zei ze dat je de Farsi taal onvoldoende machtig bent, dat je niets weet over jullie religie en dat je geen contact hebt met jullie familie in Afghanistan (CGVS 1812233, p. 9). Met betrekking tot jouw talenkennis dient vooreerst herhaald te worden dat je wel een zekere kennis van het Farsi hebt, dit blijkt uit het feit dat je met je ouders zowel Farsi als Nederlands spreekt. Gevraagd of jij en je broer en zus geen Farsi zouden kunnen leren als het nodig is, jullie slaagden er immers wel in op korte tijd Nederlands te leren, zei je moeder dat het moeilijk zal zijn voor jullie (CGVS 1812233, p. 10). Op de vraag waarom jullie moeilijkheden zouden hebben om de taal te leren, antwoordde ze dat het omwille van de taalverandering is en dat het moeilijk zal zijn voor jullie om Nederlands op te geven en Farsi te leren (CGVS 1812233, p. 10), wat een bijzonder vage en weinig overtuigende verklaring is.” en “Ook de Raad meent dat kan verwacht worden dat de kennis van verzoekende partijen van het Farsi snel verhoogd kan worden indien nodig, gezien hun jonge leeftijd en het feit dat hun ouders de moedertaal spreken.”. Hieruit blijkt dat over het belang van de kinderen wel degelijk werd gemotiveerd, zowel door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad zelf. De verzoekende partijen hadden kennis van deze motieven en kunnen dus nu niet dienstig stellen dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.

De Raad besluit in voormeld arrest dat “Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in het kader van hun huidige, tweede verzoeken om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk dat verzoeker in zijn hoedanigheid als eigenaar van vrachtwagens voor de Amerikanen werkte en hierdoor problemen kreeg met de taliban. Verzoekster haalt tevens aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Europa als een ongelovige beschouwd zal worden, ten gevolge waarvan zij gedood zal worden (verklaring volgend verzoek M. R. d.d. 25 mei 2019, administratief dossier, stuk 6b, vraag 18). Daarnaast dient vastgesteld dat verzoekster zich met betrekking tot de vrees die zij inroept ten aanzien van hun kinderen steunt op de motieven die reeds werden aangevoerd in het kader van de eerste verzoeken om internationale bescherming in hoofde van hun minderjarige kinderen alsook in het kader van haar eigen eerste verzoek om internationale bescherming, meer bepaald wijst zij erop dat hun kinderen in België geïntegreerd zijn en hierdoor problemen zullen kennen bij een terugkeer naar Afghanistan, alsook de kans lopen ontvoerd te worden.” en “Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.”

Ten slotte verwijst de Raad in voormeld arrest, zoals hiervoor reeds aangehaald, ook naar de voormelde ‘aanvullende nota’ die in het kader van die procedure werd bijgebracht. Het gaat om de nota van 6 september 2019 waarbij ook de volgende stukken werden overgemaakt: het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018, het rapport “EASO country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017, p. 1-68 en 88-94, het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation - Update” van mei 2018, p. 1-24 en 47-51, het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van juni 2019, p. 1-66 en 96-101 en het rapport “EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019. De Raad besluit daaruit als volgt:

“Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Balkh in het bijzonder wordt in de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) nog terecht gesteld als volgt: “Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk colateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high profiel" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Met het louter betwisten van dit besluit, het aanvoeren dat het geweld in Afghanistan sterk is toegenomen en het citeren uit een rapport, tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekers aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund."

Uit deze motivering blijkt dat wel degelijk werd gemotiveerd over de veiligheidssituatie in Afghanistan en over artikel 3 van het EVRM in het algemeen. De rapporten waarnaar de verzoekende partijen verwijzen doen hier geen afbreuk aangezien de Raad naar recentere rapporten verwezen heeft.

Waar de verzoekende partijen de schending van de hoorplicht aanvoeren, stelt de Raad vast dat artikel 41 van het Handvest, dat de verzoekende partijen expliciet aanhalen en dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, in verband met het hoorrecht het volgende bepaalt:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partijen kunnen zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissingen steunen op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissingen wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Aangezien de verzoekende partijen het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanwenden ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partijen *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partijen geen dergelijke elementen aanvoeren, en zij in wezen verwijzen naar de elementen die zij in eerdere procedures reeds naar voor brachten. In ieder geval maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er in casu sprake is van specifieke omstandigheden die na het individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verzoekende partijen in het kader van hun verschillende asielaanvragen werden gehoord door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Waar zij stellen dat enkel de moeder werd gehoord in het bijzin van een tolk en niet de kinderen, merkt de Raad op dat de moeder heeft kunnen uiteenzetten dat de kinderen geen Dari spreken en de taal niet kunnen lezen of schrijven en dat ze bijna geen herinneringen hebben aan hun land. Deze elementen werden in overweging genomen. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij niet alle relevante gegevens hebben kunnen aanbrengen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hun opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU